

1878

AUTHOR/KEY FIGURE

Carl Jacobsen

FACTS

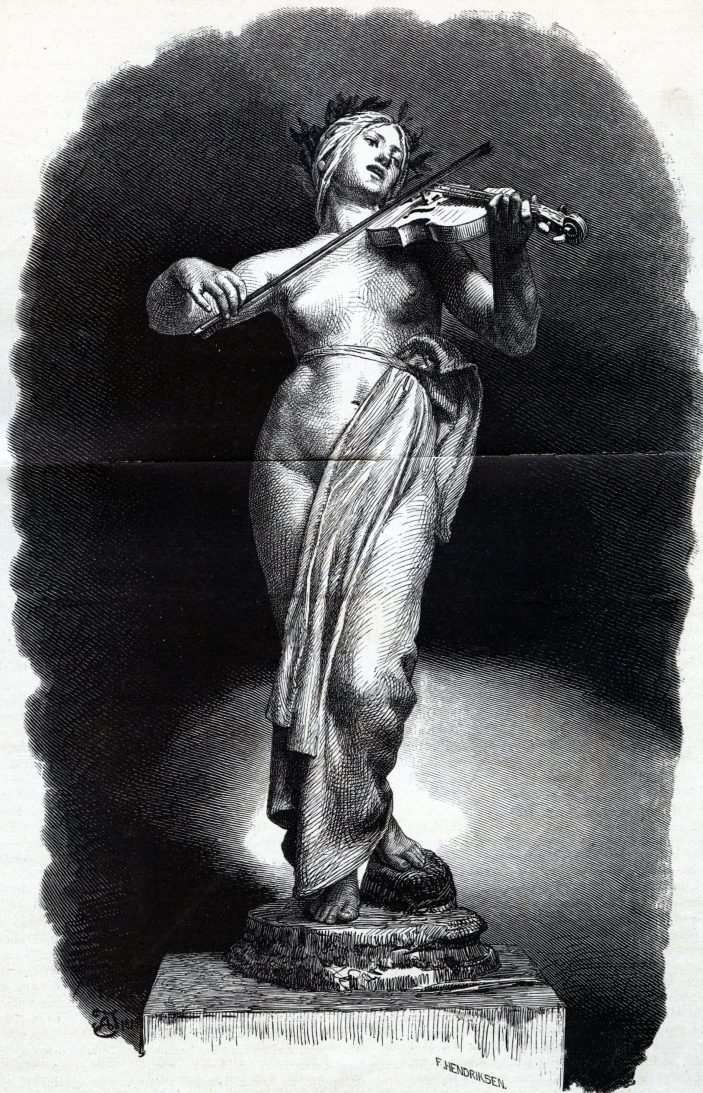
Document type:
Newspaper article

Language:
Danish

Sender's location:
Copenhagen

Archive:
Carlsberg arkiv

Topics:
Mæcenvirksomhed

„La musique“.

Statue af Delaplanche. Prix d'honneur. Salonen i Paris 1878. Tegnet af Aug. Jerndorff. (Originalen i Marmor paa Ny-Carlsberg.)

„La musique“.

Af Carl Jacobsen.

Enhver, som iaar har besøgt Pariserudstillingen og som ikke har været aldeles hildet i patriotiske Fordomme, vil have erkjendt, at Frankrig i dette Øjeblik gaar i Spidsen for den Del af Verdenscivilisationen, som Kunsten repræsenterer.

Et mægtigt pulserende Liv føles paa alle Omraader fra de største monumentale Værker til de mindste Kabinetsgjenstande, en Higen efter at gjøre ikke det Billigste, men det Bedste, ikke at blive staaende ved det, som allerede er skjønt, men en Stræben efter at gjøre det endnu bedre, at finde nye Motiver — ja nye Stoffer.

Kunsten føler sig ikke for fornem til ligesom i Oldtiden og Renaissanceens Guldalder at gaa i Haandværkets Tjeneste, og Industrien, støttet af en i den Henseende hos Befolkningen højt civiliseret Bevidsthed, er kun begjærlig efter at adles ved at erhverve Kunstens Stempel.

Dette, der er sagt om Kunsten i sin Helhed, gjælder ikke mindst om Sculpturen. Man sér de største Kunstneres Værker harmonisk forbinde sig med Arkitektur og Havekunst og indgaa som Dele af Dekoration eller Brugsgjenstande af hver Art.

I sin rene Skikkelse har Sculpturen jo aldrig siden Oldtiden været særdeles populær og kan vel heller ikke nu i Frembringelsernes Mængde maale sig med Malerkunsten. Men naar man tager Hensyn til, at det kun var Eliten af de sidste elleve Aars Virksomhed i Frankrig, som dannede denne Hær af Marmorstatuer, som ikke kunde rummes i de 3 store Sale paa Marsmarken, men som var talrig nok til at fylde det store Terrain med monumentale Værker, vil man erkjende, at Plastiken i Frankrig dog ikke har Mangel paa Dyrkere; og de Fleste, som have besøgt Salonen ere vistnok bleve forbavsede ved den overvældende Masse af Værker, som ganske fyldte den uhyre Have, og deriblandt Værker som Delaplanches Muse, Gauthierins Adam og Eva

og Falguières Corneille, erindrende sig, at alt dette kun er ét Aars Arbejde i Frankrig.

For os Danske er der noget Fremmed ved selv den bedste franske Skulptur. Nationalkarakteren er vel ikke uden Skyld, men navnlig har Thorvaldsens mægtige Indfyldelse ikke tabt sig, og har den end ikke baaret den Frugt, som man kunde have haabet, en livskraftig, blomstrende Skole, saa har den dog skjærpet den kritiske Sans og stillet Fordringerne til Plastikens Væsen strengere, end mange andre Steder.

Det støder os, naar vi f. Ex. træde ind i Forhallen til den store Opera og sé Händel, Gluck og de Andre, da bøjer den ene sig til højre, den anden til venstre — hvorfor kunne de dog ikke sidde stille? og naar vi have Vanskelighed ved at glæde os over de mange Figurer, som det en Tid — ja til Dels endnu — var hyppigt at se i springende og løbende Stillinger, da er det fordi vor store Mester har lært os, at Statuer ikke skulle hoppe paa ét Ben, men staa paa to.

Men maaske er netop denne kritiske Sans Grunden til, at selv det som virkelig er godt af Udlandets Kunst kun ufuldkomment har berørt os her hjemme. Det har hørt til god Tone ikke at se noget Godt hos Canova; Rauch og enkelte Franskmænd have været tolererede, men dog snarest ignorerede.

Frankrigs Plastik lader sig nu ikke længere ignorere, dertil optræder den nu for livskraftig.

Fra Midten af Tredserne, da Dubois debuterede med sin florentinske Sanger, have store Frembringelser fulgt Slag i Slag; en hel Række yngre, men modne Mænd ere optraadte og hvert Aar har frembragt Værker, ofte i stort Tal, som ville naa ud over Tiden og vidne om deres Mestres Aand. Det er ikke her Stedet at opregne Navne. De ville tale selv.